

מסורת הש"ס

א) (לפניו נח: כחובות טו, טז).
ב) סנהדרין י, ג.
ג) לקמן
ד) כסדרות סו: ט, כלאים
ה) מיד ו' ימות פג,
ו) ריב ג' (ש"ג), ט' כ"ג
ז) אל מלאי דף ג: ט' ש"י
ח) כ"ג חייב לומר לטו
ט) אומנת להפסקת טו
י) חוקות ותורות כפי
כריש דקא, ו' (ר"ה)
כ"ג (פ"ט), ו' מיתר, ט' (ר"ה)
שטיבין, ט' (ר"ה השתא),
י' (ר"ה וסכר).

הגהות הב"ה

א) תוס' ד"ה טיב וכו'
ב) ד"ה ויהא דלחין וכו'
ג) בא"ד מיהי קשה
ד) מהייר את העמל כ"ל:
ה) בא"ד והא דכפי הכא
ו) לוחטוי דרמי דראין
ז) או: כ"ג בא"ד ואין זה
אלה ג"ס: (ה) ר"ה מחילת
וכי ש"ה דהא משנ:

גליון הש"ס

תוס' ר"ה מחיצת וכו'
כבה התיא
ההפסקה: ר"ה לקמן
קמ פ"ד טוס' ד"ה ל"ג
ה':

הגולל עצים פרק תשיעי בבא קמא

ק.

עין משפט
נר מצוה

ע"א א"מ פ"י מהל'
שירות הלכה א' סג
ע"ש פ"ו טו"ש ח"מ ט"
טו ספ"ק ו'
ב"ב מ"י פ"ו מהל' סוכל
ומתק לכה א' ועין
בהשגות ובמ"מ סג ע"ש
ט טו"ש ח"מ ט" ספ"
ספ"ק ט:
ג' ד מ"י פ"ו מהל'
סנהדרין הלכה ח סג
ע"ש לו טו"ש ח"מ ט"
ה ספ"ק ג:
ה' מ"י פ"ו מהל'
כלאים הלכה ח סג
לפ"ן דפ טו"ש ח"מ ט"
ל"ו ספ"ק ז:

מוסף רש"י

בית חייבה. לומר
לס' אומנת להפסקת
טו, חוקות ותורות כפי
היא המטות ממנו טו
ופרש לטל דין (בכורות
כ"ג). ר"ה זה קידש.
לפ"ן סן פוקד (דברים
כ"ג) אבר פטולא סכר
וחייב לטל (בכורות כ"ג).
מחיצת הכרם. שמתן
לגדה הל"ג על סכרו
(ב"ב ג).

בית חייבהם את הדרך זו גמילות חסדים ילכו
זו ביקור חולים בה זו קבורה את המעשה זה
הרין אשר יעשו זה לפנים משורת הדין ריש
לקיש אחוי ליה דינא לרבי אלעזר אמר
מעליא הוא אמר ליה "חוי דעלך קא סמכינא
א"ל כי סמכת עלי מאי למימרא דאי משתכח
בישא בעינא לאחלופי לך והא את הוא
דאמרת רבי מאיר הוא ^אדראין דינא דגרמי
מאי לאו ר' מאיר ולא סבירא לן כוותיה א"ל
לא ר' מאיר יוסבירא לן כוותיה הי רבי
מאיר אילימא רבי מאיר (ד' ל' מ' פ' סימן)
דתנן ^ברין את הדין וזכה את החייב חייב
את הוכאי מימא את הטהור מיהר את הטמא
מה שעשה עשוי וישלם מביתו
יהוא שנמל ותנן ביד אלא הא ר' מאיר דתנן לצבעו לו אולם וצבעו שחור
שחור וצבעו אדום ר' מאיר אומר נותן לו דמי צמרו התם קא עביד בידיה אלא
הא ר' מאיר דתנן המסכך גפנו על גבי תבואתו של חבירו הרי זה קידש
וחייב התם נמי קא עביד בידיה אלא הא ר"מ דתניא ^גמחיצת הכרם שנפרצה
אומר

כמו ר' חייא דא"ג דלא אמרה ליה הוה מחייב אי לאו משום דלא הוה לרין למילף ור' אלפס כתב דלעולם לא מחייב עד שיאמרו לו:
טימא את הטהור. א"ג דלמר בהניקין (גיטין דף ג'): המטמא והמדמא והמטמא כשנגב פטור הכא אית ליה לחיובי א"ג דשוגג
הוא מהיהא טעמא דמחייב התם כמחיד למ"ד היקא שאין ניכר לא שמה היקא כדי שלא יהא כל אחד ואחד הולך ומטמא טהרותיו
של חבירו הכא נמי חייב כדי שידקק בדין יפה ולמ"ד נמי שמה היקא אשוגג פטור כדי שידעו הכא חייב דליכא למיחש להכי דאפילו
טיהר את הטמא ועירבו עם פירותיו ליכא למיחש שמא אח"כ לא יודיעו שהן טמאים כדיון שדיין זה חסם ובעל הוראה ודאי יודיעו:
מיהר את הטמא מה שעשה עשוי וישלם מביתו. א"ל לישב טיהר את הטמא בשום ענין אלא כשעירבו עם פירותיו כדמפרש במסקנא
כ"פ אחד דיני ממונות (סנהדרין דף ג'): וספ"ק עד כמה (בכורות דף ט'): דאס הן צעין לא מה שעשה עשוי ולא ישלם מביתו
שיך בהן והא דלא אמר הכי אלא כי מוקי לה כשנשא ותנן ביד לאו משום דמעיקרא לאו בהכי עסקין אלא דמעיקרא לא איירי כשעירבין
חסם אלא כשנעלם אחר כמקנה קאמר שהחסם בעלמא עירבין ובעברות שכל לישב וישלם מביתו כטיהר את הטמא כשעירבו עם פירותיו
איירי כשעירבו עם פירות מועטים ובסנהדרין שכל לישב מה שעשה עשוי איירי כשעירבו עם פירות מרובים ונתבטלו הטמאים כרוב
דמירוייהו ליכא לאוקמי צעין אחד דפשיטא דמקום מה שעשה עשוי שהוא טהור לא שיך ישלם מביתו וא"ת למאי דבעי לאוקמי כר"מ
הכי מהבטלים העמאים כרוב והא ס"ל לר"מ בהניקין (גיטין דף ג'): גבי אגוזי פרך ורומיני כחדן נפלו ונתפצעו אפילו שוגג לא יעלו
וי"ל דשוגג גבי מה שעשה ע"כ חסם לא קיים ר' מאיר א"ג התם דוקא שנפצעו אחר הנפילה שנתפצעו אחר הנפילה שנתפצעו קאמר ר' מאיר
דלא יעלו אלא חסם נתפצעו קודם שנפצעו מודה ר"מ דשרי א"ג בהך מילתא דוקא דלחין דינא דגרמי אחיא כר"מ וימחה מאי בעי לחיובי
מהכא דר' מאיר (ב) דלחין דינא דגרמי ואמאי מוקי לה נמי כשנשא ותנן ביד בלא נשא ותנן ביד חייב אפילו לרבנן דלא דיני דינא דגרמי
כיון דכאמריה בעלמא קס דינא דגרמי אפילו אפילו לרבנן דלא דיני דינא דגרמי אפילו אפילו לרבנן דלא דיני דינא דגרמי
חורר אלמא קס דינא היינו דקמפחד ר"ט אלא אי אמרת חורר לימא ליה כיון דלילו הואי פרה [קמן] הוה הדרא השתא נמי דייק לאו דינא
ולאו כלוס ענדת מהם ע"כ אחי כרבנן דלחין דינא דגרמי דלחין דינא דגרמי דלחין דינא דגרמי אחיא כר"מ וימחה מאי בעי לחיובי
לשולחתי דחייב א"ג דלילו הוה קמן הוה מהדר ליה וי"ל דלעולם הוה סוגיא כר"מ ולא דמי למראה דינר לשולחתי כדיון שהרחהו לשולחתי
שזו לא היה לו להראותו לאחר אלא גבי פרה כשאסרה לו חסם זה לא היה לו למהר להאכילה לכלבים או לערסם עם פירות והיה לו
לישאל עדיין לחסם אחר ומיהו קשה מטיהר (ג) הטמא אחיא מחייב חסם אפילו לר"מ כמה שעירבו בעל הבית עם פירות נימא כיון דלילו לא
יעירבו והוה הדרא השתא נמי לאו כלוס ענד וכן כרישא דהך דין את הדין כ"פ עד כמה (בכורות דף ט'). דתנן מי שאינו מומחה וראה את
הבכור ונשחט על פיו הי ויקר וישלם מביתו ואלו לא נשחט על פיו הוה מותר השתא נמי לאו כלוס ענד וע"כ סוגיא
דהכא ודבכורות דלא כרב חסדא דהא משמע דלחיה דר"מ ניחא ליה בלא נשא ותנן ביד אלא כרב ששת וא"כ כיון דמה שעשה עשוי משום
דאיירי דעשה בשיקול הדעת דממוקי לה רב ששת כריש סנהדרין (דף ו'). למה נמחייב הדין לרבנן כמחייב דינא דגרמי מ"ש מכהניס שפיגלו במקדש דמודין חייבין
מה שעשה עשוי ועוד היכא דקס דינא למה לא ימחייב אפילו לרבנן דלא דיני דינא דגרמי מ"ש מכהניס שפיגלו במקדש דמודין חייבין
כיון לר"מ כן לרבנן דלא דינא דגרמי וימחה מאי בעי לחיובי דינא דגרמי וימחה מאי בעי לחיובי דינא דגרמי וימחה מאי בעי לחיובי דינא דגרמי
ולא כגרמא ומחייב אפילו לרבנן אלא היכא דלילו הוה קמן הוה מהדר ליה וי"ל דלעולם הוה סוגיא כר"מ ולא דמי למראה דינר לשולחתי כדיון שהרחהו לשולחתי
דהא ודאי גרמא הוא מה שהאכילו אחרי כן על פיו או מה שעירבו עם פירותיו וסוגיא דסנהדרין כרבנן והא דבעי הכא לאוכוחי דר"מ (א) דלחין
דינא דגרמי מטיהר את הטמא דייק דחייב חסם כמה שעירבם בעל הבית עם פירותיו ומחייב את הוכאי דחייב חסם אחיא דשילס וכאי אחר
קך אכל טימא את הטהור וזכה את החייב דבדבריו של חסם מה שעשה עשוי חייב לשלם אפילו לרבנן דלא דיני דינא דגרמי וכן בפרק
עד כמה (בכורות דף ט'): דקאמר לימא תנן סתמא כר"מ משום טיהר את הטמא וימחה מאי בעי לחיובי דינא דגרמי וימחה מאי בעי לחיובי דינא דגרמי
את החייב והא דמפרש התם לשנויי ממני כרבנן טימא את הטהור דנגע בה שרץ וזכה את החייב שהיה לו משכון ונטלו הימנו אגב
אחירינא מפרש להו א"ג סוגיא דהתם כרב חסדא ומפרש האמת וירשא דמי שאין מומחה וראה את הבכור ונשחט על פיו לאו דוקא אלא הוא
עלמא שחטו ו"ע לרבנן מ"ש דפטרין בשורף שטרות חבירו מטימא הטהור וכהניס שפיגלו דלא חשיב דינא דגרמי דמה לי אם גורם לו הפסק
ע"כ שורף שטרותיו ומת לו ע"י דיבורו וי"ל דדיבור חשיב כמשה והוה מוקי בגוף הממון גידים אכל בשורף שטר אינו נוגע בגוף הממון
וגירא בעלמא הוא דקלי מיניה ואין (ו) אלא גרם בעלמא ועוד וי"ל דסוגיא דהכא ודבכורות דלא כרב ששת אלא כרב חסדא דלא קס דינא
דיבורי בעלמא ואיירי כשנשא ותנן ביד דממוקי התם רב חסדא אלא דס"ד דגמ' דנשא ותנן בעלי דינין ודאי דאיירי כשנשא ותנן ביד הדין
עלמא: **שאני** החם דבדיים עביר. מימה ודקארי לה מאי קארי לה וי"ל משום דלחין דינא דגרמי משהתנה מיד כשנתן כסממנים דלחין קולט
הכזב מיד עד ז' ימים או ג' וגרמא בעלמא הוא ודומה למסכך גפנו שאין מוקי עד אחר זמן ובמירוייהו משני בדיים קעביר ומ"מ מסכך
גפנו לא מוקי כל כך גידים כמו כזמר לנגע לפיכך הניחה אחר כך: **מחיצת** הכרם שנפרצה בו. אור"מ שאין (ו) משנה בשום מקום אלא
כרייתא היא ומ"מ דייק דלחיה כר"מ * מכה הוה משנה דהמסכך דלעיל דפליגי התם כסופא ר' יוסי ור"ש ואמרי אין חדס אוסר דבר שאין
שלו וא"כ כרייתא דמחילת הכרם כ"י ויסי ור"ש לא אחיא אלא כמ"ק דידוה דהיינו כר"מ דסתם משנה ר"מ היא וא"ת ומתן מנה דפליגי
אדר"מ דינא דגרמי דרבי יוסי ור"ש לא פליגי אלא משום דלחין דינא דגרמי דבר שאין שלו ורבנן דפליגי אדר"ש בדבר הגורם לממון ליכא
ליממר דינא חילוקין דפרישית במרובה (לעיל דף ע"א: וי"ל דהוא תנא דפרק המניח (לעיל דף ג'): דקתני שחטו ותננו משנתה מה שעשה
עשוי פיש אר"מ לטפור יומת בשורף שטרותיו מכשחטו ובלחין דינא דגרמי אמר דלחין דינא דגרמי ביה דמי שטרף מעליא:

אומר